

متن پرسش

سلام: با توجه به روایاتی که می‌فرمایند: هر قیام و پرچمی قبل از خروج سفیانی برچم ضلالت و پرچمدار آن طاغوت است. و اینکه هر کس تقیه را قبل از قیام امام زمان (عج) ترک کند از ما اهل بیت (ع) نیست. و اینکه شیعیان باید جان خود را در عصر غیبت حفظ کنند و خود را به کشتن و شهادت ندهند. و با توجه اینکه (تا آنجا که خبر داریم) هیچ مرجع تقلیدی آن هم بزرگان آن زمان نگفتند اسلام در خطر است جز امام خمینی که هنوز هم مرجع به آن صورت نشده بود. چرا قیام کردیم؟ که با توجه به روایات هیچ قیامی شکل نمی‌گیرد مگر اینکه بر رنج و ناخوشی اهل بیت (ع) و شیعیان می‌افزاید. (و مردم به این اقرار دارند که وضع بدتر شد.) به علاوه اینکه الان عقاید مردم هم بیش از پیش متزلزل شده و به دستورات اسلام و روحانیون دهن کجی می‌شود.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: عنایت داشته باشید اگر انقلاب اسلامی در این تاریخ به صحنه نمی‌آمد، در تاریخی که فرهنگ سکولاریته‌ی غربی همه‌ی عالم را فرا گرفته است، تزلزل عقیده که چه عرض کنم، اصلاً چیزی از اسلام نمی‌ماند.

تازه، مگر اطلاع ندارید که بعد از رحلت آیت الله بروجردی اکثر فضلاء قم مردم را به امام ارجاع می‌دادند و ایشان در سال‌های ۴۱ و ۴۲ یکی از مراجع مطرح جهان تشیع بودند.

امر به معروف و نهی از منکر در هیچ تاریخی تعطیل‌بردار نیست و مگر انقلاب اسلامی جز تذکر به این معروف بزرگ است که حاکمیت جامعه‌ی اسلامی باید بر اساس احکام اسلامی باشد؟

مگر بعد از حاکمیت تشیع در زمان صفویه هنوز هم باید شبیه حاکمیت منصور دوانقی که دستور به تقیه داده بودند، تقیه کنیم؟! موفق باشید